

Dosarul nr. 2ra-628/19

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani) O. Cernei
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, V. Buhnaci, L. Pruteanu

ÎNCHEIERE

3 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vera Romanenco,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de Vera Romanenco împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecarea cauzei în termen rezonabil, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 14 august 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Vera Romanenco și s-a menținut hotărârea din 18 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

c o n s t a t ă :

La 3 ianuarie 2018 Vera Romanenco a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, prin care a solicitat: constatarea violării dreptului ei la judecarea cauzei în termen rezonabil, garantat de art. 6 § 1 CEDO, încasarea de la Ministerul Justiției a sumei de 100 000 lei cu titlu de compensație pentru prejudiciul moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că în procedura Judecătoriei Chișinău, sediul central se află cauza civilă nr. 2-1450/16, intentată la acțiunea depusă de SA „Consam” împotriva Verei Romanenco cu privire la înlăturarea obstacolelor în utilizarea spațiului locativ și evacuare și acțiunea reconvențională depusă de Vera Romanenco împotriva SA „Consam”, Radu Perciun, Natalia Perciun, intervenienți accesorii Andrian Romanenco și notarul public Tatiana Ungureanu, cu privire la constatarea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare, evacuare și recunoașterea dreptului la privatizarea apartamentului.

A indicat că cererea de chemare în judecată a fost înaintată la 16 iunie 2014, însă se examinează până în prezent.

Astfel, reclamanta a remarcat că Judecătoria Chișinău, sediul central de nenumărate ori a amânat ședințele judiciare din motive neîntemeiate.

Începând cu 20 aprilie 2016 cauza se află în procedura judecătorului Eduard Galușceac, însă până în prezent nu a fost începută examinarea cauzei în fond.

În anul 2017 judecătorul Eduard Galușceac a numit doar trei ședințe pe dosarul în cauză.

La 22 septembrie 2017 a solicitat recuzarea judecătorului Eduard Galușceac, însă cauza nu a fost transmisă spre repartizare unui alt judecător pentru examinarea cererii de recuzare.

Vera Romanenco a invocat că cauza se examinează deja mai bine de trei ani, epuizând toate căile legale de accelerare a procedurii de judecare a cauzei.

Prin urmare, consideră că instanța i-a încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei.

Prin hotărârea din 18 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, cererea de chemare în judecată înaintată de Vera Romanenco împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecarea cauzei în termen rezonabil, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

În motivarea soluției prima instanță a reținut că extinderea termenului de examinare a cererii de chemare în judecată depusă de SA „Consam” împotriva Verei Romanenco cu privire la înlăturarea obstacolelor în utilizarea spațiului locativ și evacuare și acțiunea reconvențională depusă de Vera Romanenco împotriva SA „Consam”, Radu Perciun, Natalia Perciun, intervenienți accesorii Andrian Romanenco și notarul public Tatiana Ungureanu, cu privire la constatarea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare, evacuare și recunoașterea dreptului la privatizarea apartamentului, se datorează exclusiv participanților la proces, din motiv că s-au folosit de căile de atac și amânarea ședințelor, ceea ce a adus la necesitatea unei perioade de timp mai îndelungate, cauza fiind expediată de mai multe ori la Curtea de Apel Chișinău.

Instanța a conchis că toate ședințele de judecată s-au amânat pe motiv că participați la proces își exercitau drepturile procedurale și nu au fost admise amânări nejustificate.

La fel, a constatat că instanțele judecătorești au acționat cu bună credință și cu suficientă diligență, au întreprins toate măsurile necesare în vederea examinării și soluționării rapide, obiective și sub toate aspectele a cauzei.

La 21 aprilie 2018, Vera Romanenco a declarat apel împotriva hotărârii din 18 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia din 14 august 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Vera Romanenco și s-a menținut hotărârea din 18 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

La 21 ianuarie 2019, Vera Romanenco a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei din 14 august 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului, a invocat că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept procedural cu privire la citarea participanților la proces, prima și instanța de apel nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, au interpretat eronat legea și au apreciat arbitrar probele.

Recurenta a menționat că nu a fost legal citată despre data și locul ședinței în instanța de apel, cauza fiind examinată fără a fi amânată măcar o singură dată.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că decizia integrală a instanței de apel a fost expediată participanților la proces la 17 septembrie 2018 (f.d. 153), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurentă lipsește.

Totodată, în cererea de recurs, recurenta a menționat că a luat cunoștință cu decizia contestată la 3 decembrie 2018.

Din aceste considerente, Colegiul consideră că recursul a fost declarat la 21 ianuarie 2019, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând

regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Vera Romanenco, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Vera Romanenco.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari